

Knopkruid (*Galinsoga parviflora*). — Is bij Bussum gevonden door W. v. Leeuwen en F. Knake (zie vorige blz.), ook al door Dr. Garjeane; het schijnt zich nu meer en meer uit te breiden. Deze Peruaan is al sedert jaren bij Harderwijk aan den zeekant ingeburgerd. H.

Scholeksters. — Op een strandwandeling ten Z. van Zandvoort ontmoette ik verscheidene gezelschappen scholeksters. Hiervan zaten sommige exemplaren kalm aan den voet der duinen met den kop in den wind, terwijl anderen aan den waterkant stonden te visschen. Even wil ik hierbij opmerken, dat in tegenstelling met het veelal verkondigde, er nog minstens een uur verloopen moest voor het intreden der eb (tijd van waarneming 23 Juli 's middags 2½—3 uur). Verder zag ik bij herhaling eenigen van den troep met een gesloten schaaldier, ter grootte van een flinke mossel, in den snavel op hun kittige manier naar den zeekant stappen en daar het schelpdier niet alleen in het water deponeren, doch ook zorg dragen, dat het door het aan- en afstromende water zooveel mogelijk bedekt bleef. Op eenigen afstand maakte het echter den indruk, of de vogels iets aan het soppen waren. Door de vogels op te schrikken zoodat ze hun vrachtje lieten vallen bij het begin hunner wandeling, zowat 15—20 M. van de zee, kon ik vaststellen, dat het gesloten schaaldieren waren alleen met vrij veel zand omgeven. Eenmaal in zee raakte ik het spoor der schaaldieren kwijt en kon ik dus niet constateeren, wat ervan terecht kwam en wat of dus het eigenlijke doel was, dat de scholekster trachtte te bereiken.

Gaarne zou ik van een en ander eenige verklaring vernemen.

Amsterdam.

J. H. BRINKMAN CZN.

Het Hulstvliegje (*Phytomyza obscurella* Fall.). — Al kan men in alle plantkundeboeken lezen, dat de hulst zoo goed beschermd is tegen vijanden door de scherpe stekels aan den rand van zijn bladen, daarom moet men toch niet denken, dat deze plant geheel en al beveiligd is tegen aanvallen van buiten. Van de waarheid dezer laatste bewering kan ieder zich overtuigen, die maar eenige hulstruiken in zijn buurt heeft groeien. Neemt hij de moeite, deze planten wat nauwkeuriger te bekijken, dan zal hij er hoogstwaarschijnlijk tal van bladen aan opmerken, die ontsierd zijn door grillig gekronkelde, witachtig gekleurde gangen waarin af en toe bruinroode vlekken op te merken vallen. Deze gangen en vlekken worden gevormd door de larve van een uiterst klein, nietig vliegje, het hulstvliegje. Twee keer in het jaar, in Mei en in den nazomer vliegt dit insect rond en deponert dan zijn eitjes aan de onderzijde van de hulstbladen. De kleine larven, die zich uit deze eitjes ontwikkelen, knagen fluks een gaatje in de blad huid en slijten nu hun verdere larvebestaan in de bekrompen ruimte tusschen de boven- en ondervlakte van het blad. Doordat zij zich voeden met het parenchym, ontstaan de witgekleurde gangen. De bruinroode vlekken worden veroorzaakt door de opeengehoopte uitwerpselen van het diertje. Zoo brengen de larven een geruimen tijd in hun enge verblijfplaats door, goed beschermd door de harde, taaie blad huid; de tweede generatie overwintert zelfs in dezen toestand. Is de larve volwassen dan knaagt ze een gaatje in den bovenkant van het blad, verpopt zich onmiddellijk voor deze opening en na eenigen tijd komt het volwassen vliegje hieruit naar buiten. De twee openingen zijn zeer gemakkelijk te vinden en, knipt men met een scherp schaartje het hulstblad vlak bij de laatste door dan ontdekt men, zoo niet het popje zelf, dan toch nog de lichtbruine pophuid. Natuurlijk is dit insect schadelijk voor de hulststruiken, doch daar zelfs van de aangetaste bladen nog een tamelijk groot deel beschikbaar blijft voor de assimilatie, gaan de planten niet kwijnen door de aanvallen hunner kleine vijanden. Wel worden ze er echter sterk door ontsierd. We willen tot slot er nog even op wijzen, dat zich een uitmuntende afbeelding van het volkomen insect bevindt in het onvolprezen boek van Dr. J. Th. Oudemans: »De Nederlandsche insecten«, plaat XXIV. 8. Precies, zooals het diertje daar geteekend is, vertoont het zich onder de loupe.

Amsterdam.

L. DORSMAN CZ.

Dubbele boterbloem. — Toen ik dezen zomer van een tocht naar *Silvretta-gletscher* (Oost Zwitserland) terugkeerde, vond ik boven *Alp Sardasca* (1700 M.) eenige zeer fraaie exemplaren van de *dubbele boterbloem*. Het waren slanke planten met sterk behaarde bladen en dito stengel. Alle bloemen, ook de knoppen *dubbel*. Ik plukte enkele bloemen af en droogde die voor mijn Herbarium. Ik was verrukt over deze vondst. Verleden jaar vond ik op mijne botoniseertochten in de Alpen ook *dubbele Ranunculus Aconitifolius*, witte *Gentiana acaulis* en witte *Gentiana campestris*. Mochten J. en W. te Haarlem nog een plantje dubbele *Ranunculus* wenschen, dan ben ik gaarne bereid hun daarvan 't volgend jaar van uit de Alpen wat te zenden, daar de vindplaats mij nog ten duidelijkste voor den geest staat.

Den Haag

K. DERKS.

De Redactie is vernummerd. Pl. Muidergracht 55 is 123 geworden.

H.